

головних причин, що призводить до порушення права на свободу й особисту недоторканність в діяльності Національної поліції.

Отже, на практиці, порушення цього права в діяльності Національної поліції є досить поширеними. До таких, передусім, варто віднести: 1) незаконні кримінальні затримання без ухвали слідчого судді, суду за відсутності підстав для такого затримання; 2) невраховані затримання; 3) відсутність фіксації часу фактичного кримінального затримання; 4) незаконні тримання затриманих осіб із перевищенням строків, визначених законом; 5) маніпуляції з часом фактичного затримання.

Бібліографічні посилання:

1. Інтернет-сторінка «Платформа стратегической судебной защиты» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://precedent.in.ua/ru/index.php?id=1448034456>.

2. Закон України «Про Національну поліцію». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19> від 02.07.2015 № 580-VIII

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/main/4651-17>

5. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

6. Офіційний сайт ГПУ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/stst2016.htm> `l?_m = fslib& _ t = fsfile&_c=download&file_id=189273`

Орлова О.О.,

доцент кафедри теорії та історії
держави і права ДДУВС,
кандидат юридичних наук, доцент

Ротко Д.В.,

слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності ДДУВС

**ПРАВО НА ПРИВАТНІСТЬ І ПУБЛІЧНІСТЬ:
ПИТАННЯ СПІВВІДНОШЕННЯ**

Бурхливий розвиток науки у новітньому суспільстві вплинув на ґрунтовне оформлення ідеї права на приватність та публічність. Разом з тим існування сучасних технологій створює безліч умов, що сприяють нерозумінню в розмежуванні та співвідношенні цих прав.

Теоретичним підґрунтям нашого дослідження є праці вчених з аналізу особистих немайнових прав фізичних осіб, а саме: В.І. Бобрика, Л. Брандейз, О.В. Дзери, Л.О. Красавчикової, В.І. Крата, Н.С. Кузнецової, В.В. Луця,

М.М. Малєїної, З.В. Ромовської, М.М. Сібільової, І.В. Спасибо-Фатєєвої, Р.О. Стефанчука, У. Проссера, С. Уоррена, Н.В. Устименко, С.І. Чернооченко та інших.

Для подальшого розгляду даного дослідження визначимо поняття приватності та публічності.

Приватність (від латинського: «privatus» - відокремлена від решти, позбавлена чогось, особливо участі в управлінні, від «privus» - позбавити) - це здатність людини або групи людей усамітнитися або обмежити інформацію про себе, тим самим подаючи її вибірково [1].

Публічність – це відкритість, доступність і колективність. Поняття «публічність» характеризує відкрите розуміння і увагу до суспільної політики та інших видів діяльності (наприклад, творчої), доступні спостереженню і контролю процедури прийняття рішень, гласність дискусій, відкритість «політичної сцени» («театрокрації» у Платона), виступів лідерів та інше [2].

Приватність є сферою життєвих інтересів, життєдіяльності, емоцій, уподобань окремої людини, приватної особи, індивіда. Вона відмежована від іншої протилежної їй публічної суспільної сфери. Поняття приватного життя передбачає існування деякого мікрокосмосу, де кожна людина може відчувати себе незалежною від інших, що є необхідним чинником для самосвідомості особистості, розвитку міжособистісних відносин, вільного розвитку та вираження власних поглядів, тобто є необхідним складовим поняття «особиста (індивідуальна) свобода» [3].

Право на приватність належить до особистих немайнових прав і на сучасному етапі розвитку вітчизняної правової науки тотожне поняттю права на особисте життя та його таємницю. Науковцями було розроблено дворівневу систему особистих немайнових прав. У структурний підрозділ першого рівня входять право на життя, право на здоров'я, право на свободу та особисту недоторканність, право на сприятливе навколишнє середовище та інші. Структурний підрозділ другого рівня охоплює собою право на ім'я, право на честь і гідність, право на приватне життя, право на свободу пересування і т.д. Таким чином, права "першого рівня" виступають в якості правових форм опосередкування суспільних відносин, що виникають у зв'язку з необхідністю правового забезпечення фізичного існування людини. Право на ім'я, честь і гідність - це не що інше, як правові форми громадських відносин, що складаються з приводу нематеріальних благ, юридично забезпечують соціальне існування індивіда [4, с. 45].

Публічність, у свою чергу, утворює сферу колективності, асоціативне простір, в якому за різними ознаками групуються члени суспільства, узагальнюються погляди, емоції, виникають і функціонують партії політичні, громадські організації, творчі та інші союзи (публічний простір, за визначенням Ю. Хабермаса). У цьому просторі зустрічаються і взаємодіють або протистоять один одному організовані, інституційні, формалізовані і спонтанні громадські формування (громадські рухи, "народні фронти" та ін.). У ньому по-

єднуються процеси організації та самоорганізації, управління і самоврядування [2].

Отже, сьогодні приватність та публічність тісно пов'язані з людською гідністю та іншими ключовими цінностями, такими як: свобода асоціацій та свобода слова, вони стали одним із найбільш важливих питань у галузі прав людини новітнього часу. Право на приватність належить до особистих немайнових прав і на сучасному етапі розвитку вітчизняної правової науки тож саме поняттю права на особисте життя та його таємницю. Важко не погодитися із наявністю численних неузгодженостей та суперечностей у вітчизняній правозастосовній практиці, подолання яких потребує дотримання рекомендацій вирішення основних проблем реалізації права на приватність Української Гельсінської спілки з прав людини. Так як, право на публічність, та її вигляд визначаються інтенсивністю асоціативної життя суспільства, її організованістю, демократичної відкритістю самого суспільства. Таким чином, можна зазначити, що право на публічність та приватність є взаємопов'язаними між собою, однак існують у різних формах свого вираження.

Бібліографічні посилання:

1. Стефанчук Р.О. Особисті немайнові права фізичних осіб (поняття, зміст, система, особливості здійснення та захисту): монографія / Стефанчук Р.О. - К.: КНТ, 2008. - С. 476-478.
2. Степин В.С. Новая философская энциклопедия: в 4 т. / В.С. Степин. - Институт философии РАН; Национальный общественно-научный фонд - 2-е изд., испр. и допол. — М.: Мысль, 2010.
3. Ревко П.С. Искусственные интеллектуальные системы и повседневная жизнь человека. - Таганрог, 2009 // [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.gumer.info/bogoslov_Buks/Philos/revko/05.php.
4. Красавчикова Л.О. Личная жизнь под охраной закона. - М., 1983.

Ступак С.Р.,
слухач магістратури
Науковий керівник –
д.ю.н., доц. **Кучук А.М.,**
професор кафедри теорії
та історії держави і права

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

**ПРИНЦИП ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА
У ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ УКРАЇНИ**

Відповідно до ч. 1 ст. 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права [1]. Верховенство права – це фундаментальний принцип сучасної демократичної держави а тому він повинен не тільки за-